

ofte ske ved Indsættelse i Overformynderiet, for faste Ejendommens ved Udnævnelse af en Bestyrer, da Overformynderiet efter den hos os gældende Indretning af det ikke paatager sig faste Ejendommens Bestyrelse.

Stønt det ellers er Regel, at en fuldmyndig Person ikke med Retsvirkning over for Tredjemand kan gøre sig selv helt eller delvis umyndig, og dette, naar Hustruen bliver fuldmyndig ligesom den ugifte Kvinde, maatte have til Følge, at hun ikke ved Bestemmelse i Ægtepagt kan indskrænke sin Handleevne, tør det vistnok være hensigtsmæssigt i Lovgivningen at optage en Bestemmelse om, at det i Ægtepagt kan foreskrives, at Hustruen, stønt fuldmyndig, behøver Samtykke af Manden eller en Tilhynsværge for at raade over sit Særeje. Er Manden ikke paalidelig og sikker som Bestyrer af Formue, vil han ofte selv i Erkendelse heraf samtykke i en Bestemmelse om, at Hustruen til Dispositioner over hendes Særeje behøver en Tilhynsværges Samtykke som Værn mod letsinndig og uforstandig Paavirkning fra hans Side, og er Manden en dygtig og paalidelig Bestyrer af Formue, medens Hustruen erkender sin egen Mangel paa Indsigt eller Fasthed, vil hun i Reglen gerne underkaste sig en Bestemmelse om, at hun behøver Mandens Samtykke til at raade over sit Særeje, hvilket under den angivne Forudsætning vil være i begge Parter's velforstaaede Interesse.

ad § 21.

Naar der ikke bestaar noget Formuefællesskab mellem Ægtefællerne, men fuldstændigt Særeje for hver især er anordnet ved Ægtepagt, vil der ikke være nogen Tvivl om, at Indtægterne af hver Ægtefælles Særeje ogsaa bliver Særeje, og at hvers Formue, hvilke Forandringer den end undergaar i Henseende til dens enkelte Bestanddele, vedbliver at være Særeje, da der efter Ægtepagtens Indhold ikke er og heller ikke under Ægtefættets kan opstaa nogen Fællesformue.

Derimod kan der rejses Tvivl i de ovenomtalte Retninger, naar der bestaar et begrænset Formuefællighed mellem Ægtefællerne, idet der ved Siden af den fælles Formue er visse Formuedele, som ere Særeje for den ene eller begge Ægtefæller.

Hvor der bestaar en legal Ordning af denne Art af Formueforholdet mellem Ægtefællerne, f. Eks. hvor faste Ejendomme eller visse Arter af faste Ejendomme, der indføres i Ægtefættets eller under dette erhverves ved Arv eller Gave fra Arvelødere, i Følge Lov ere Særeje, ville i Reglen Indtægterne af slike

Ejendomme indgaa i Fællesboet, og hvis Ejendommene sælges, og Salget ikke omstødes som ugyldigt, vil ogsaa Købesummen indgaa i Fællesboet, hvorved ikke er udelukket, at paagældende Ægtefælle i Anledning af Salget kan have et Krav paa Erstatning over for den anden.

Men anderledes stiller Sagen sig, naar Særejet ikke er begrundet i Lov, men stiftet ved Ægtepagt. Thi saa kommer det Synspunkt frem som afgørende, hvad Parterne have villet. Er det udtalt i Ægtepagten, at Indtægterne eller det, der træder i Stedet for Særejet, skal være Særeje, kan ingen Tvivl være om Gyldigheden heraf. Er intet udtalt herom, bliver det en afgørende Faktor ved Besvarelsen af Spørgsmaalet, hvad der maa antages at være Parternes Vilje ifølge Hensigten med den trufne Ordning, et Moment, som ikke kommer frem, naar Loven umiddelbart har ordnet Forholdet.

Det tørde da, naar Loven skal udtale sig herom, være rigtigst at opstille en Formodning for, at Indtægterne af Særejet og det, der for disse anskaffes, bliver Særeje, saa at altsaa, hvis det skal gaa ind i Fællesboet, dette særlig maa bestemmes i Ægtepagten. At Særejets Frugter, baade naturlige og de saakaldte borgerlige, blive Særeje, og at endvidere det, som herfor anskaffes, bliver det, synes det lidet at passe med den Regel, at hver af Ægtefællerne selv bestyrer sit Særeje. Naar Hustruen uden Mandens Indblanding kan bestemme om hun overhovedet vil gøre sit Særeje frugtbringende, saa vel som i hvilken Grad og paa hvilken Maade, synes det lidet at ville passe hermed, at Manden sit Raadighed over de indvundne Frugter, og naar Hustruen efter den gældende Ret, som i dette Punkt optages i Lovforslaget, raader over Indtægterne af sin personlige Virksomhed, uagtet disse ikke blive hendes Særeje, vilde det lidet passe hermed, om hun ikke skulde være raadig over Indtægterne af sit Særeje, der bestyres af hende selv. Det vilde derfor ikke være naturligt, om Loven opstillede en Formodning for, at Indtægterne af Særejet skulde gaa ind i Fællesboet.

Naar Særejet undergaar Forandringer derved, at de Genstande, hvori det bestaar, ombyttes med andre, synes der heller ikke at kunne være Tvivl om, at Reglen bør være den, at det, der erhverves i Stedet, ogsaa bliver Særeje, medmindre andet er bestemt. Alarrest er dette, naar Ombytningen ikke skyldes vilkaarlige Handlinger af vedkommende Ægtefælle, f. Eks. naar en fast Ejendomme eksproprieres, eller et Hus brænder og